

I januar 2020 fik jeg den store fornøjelse og glæde at rejse sammen med Marianne til Uganda og besøge min sponsordatter, Jesca på 11 år, og være sammen med hende og alle de andre børn fra børnehjemmet. DET gjorde indtryk!!

Jeg havde hørt om Mariannes projekt tilfældigt gennem en bekendt der selv var sponsor og blev særligt interesseret, da jeg hørte hvordan børn, ikke bare fik skolegang, men også universitetsuddannelse eller anden uddannelse, så de kan klare sig selv og hjælpe andre. At projektet var blevet udført og betalt af initiativtageren selv gennem mange år, og at hver en krone går til barnet og ikke til administration, var også tiltalende for sådan en som mig, der er skeptisk i forhold til de ting man så ofte hører, om store velgørenhedsorganisationer og om et korrump land som Uganda. Da jeg selv sendte lidt penge, tøj og telefoner med Marianne derned og straks fik både billeder og video af de unge mennesker der havde fået det med tøjet på, kom det pludselig meget tæt på. Tænk hvor lidt der skulle til for at gøre mange så glade!

Jesca er blot et eksempel på mange af de børn Marianne hjælper til et godt liv. Jesca er halvsøster til Vicent (2), som er et af Mariannes første sponsorbørn. Han er i dag uddannet tandlæge og kan derfor hjælpe andre bl.a. børnene på børnehjemmet med deres tænder. Jesca var praktisk talt lånt ud af sin familie som 9-årig, til at passe barn, lave mad, vaske tøj og gøre rent. Skolegang var der ikke så meget af i hendes tilværelse. Hun flyttede ud på børnehjemmet og har nu gået i skole lidt over et år. Da jeg selv talte med skoleinspektøren og han fortalte hvordan Jesca suger viden til sig og er ivrig og kvik til at lære, blev jeg meget rørt. Tænk at intelligente børn der gerne vil, men blot er født i et land, hvor man ikke har muligheden, "går tabt". Sådan kan man jo tænke, når man kommer fra et land som vores, hvor alle har ret til at få en chance.

For mig var det særlig lærerigt at få lov at være en flue på væggen, når der skulle følges op på de ting der er blevet sat gang i og givet midler til i projekter. Man lærer hurtigt, at hvis ikke der bliver fulgt med og fulgt op, kan tingene hurtigt køre af sporet. Man kan ikke aflevere en pose penge og regne med at den bliver brugt efter hensigten, det er sjældent modtageren selv kan administrere den slags, men hvordan skal man også kunne det, hvis aldrig man har lært det? Plattenslageri og misbrug af givne midler, blev hurtigt gennemskuet og rettet op på, netop fordi Marianne gennem mange år har lært kultur og de enkelte mennesker at kende godt nok til at kunne slå igennem overfor den slags. Det fik jeg meget stor respekt for. Hver en krone givet til et barn eller projektet, går ubeskåret til modtageren, det fik jeg set med egne øjne.

Trods stor fattigdom og mange ulykkelige skæbner, var det nogle glade, positive og taknemmelige børn og unge mennesker jeg mødte i Uganda. Det var nærmest dagligt jeg oplevede, at et enkeltstående behov kunne afhjælpes spontant og med få midler og ændre alt for den enkelte. Det mest konkrete eksempel, som har sat stort aftryk i min egen bevidsthed, var en ung fyr på 19 år ved navn Denis.

Han var lige blevet ansat på Motellet hvor vi boede og serverede, men holdt altid hånden op for munden, når han smilede. Det viste sig, at han havde mistet alle 8 fortænder i en ulykke. Han var sponsorbarn i en lokal dansk organisation og måtte afbryde sin uddannelse indenfor restaurationsbranchen for at spare op til nye tænder. Det ville tage ham minimum et år. Hans mor gik også dør til dør og solgte tøj med et barn på armen for at hjælpe ham. Vi talte med tandlægen Vicent (Mariannes "sponsorbarn") om, hvad han kunne gøre for denne unge mand og hvad det ville koste. En sponsor ville gerne betale de 1500 kr. det kostede at lave skaden og en uge efter havde Denis nye tænder. Jeg har sjældent set bredere smil!!! D. 1. februar, et par uger efter, kunne Denis fortsætte sit studie, han havde fået et nyt liv!

Andre var knap så heldige. En ung mand på 18 ved navn Robert, var blevet påkørt af en bil, havde slået hovedet og fået adskillige små hjerneblødninger ved slaget. Som det ofte sker i Uganda, gerningsmanden lod drengen ligge i vejkanten. Han havde været på skadestuen, men når man ikke har penge, bliver man ofte blot sendt hjem. Han lider nu af svære hovedpiner og lysfølsomhed og har ikke været i skole i månedsvis. Han er et af de børn vi håber på at få samlet penge ind til, så han kan blive ordentligt udredt, så han kan komme tilbage i skole og få sit liv tilbage.

Når jeg ser tilbage på min tur i Uganda, er det med stor glæde. Jeg har ikke bare et sponsorbarn, men jeg har også mødt hende, hendes familie og set hendes hverdag. Ligeledes har jeg lært socialarbejderen, børnehjemmets mama, Jescas familie og mange af de andre børn og unge mennesker at kende og har stadig direkte kontakt med flere af dem herhjemme fra. Jeg har fået lov at se det virkelige Uganda og har fået dette land og dets skønne befolkning helt ind under huden.

